

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **S. J. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22.2.2010 č.j. CPR-17062-1/ČJ-2009-9CPR-C236

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.09.2009 č.j.: CPUL-05220-29/CI-2009-044063 o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že dne 8.6.2009 byla správním orgánem I. stupně přijata do řízení žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V žádosti v rubrice účel pobytu uvedl žalobce „sloučení s občanem ČR - manželka.“ K žádosti doložil kopii oddacího listu, ze kterého vyplývá, že uzavřel dne 18.10.2008 manželství s paní Š. E., státní příslušnosti Česká republika, kopii rodného listu nezletilé N. K., státní příslušnosti Česká republika, ze kterého vyplývá, že žalobce je jejím

otcem, cestovní pas č. A00489504, plnou moc Mgr. Marku Sedlákoví, smlouvu o nájmu podepsanou paní Š. E. jako nájemcem, podle které je předmětem nájmu byt na adrese U Jeslí 1919/20, Ústí nad Labem, a doklad o zdravotním pojištění platný do 22.11.2009. Dne 24.08.2009 žalobce doložil opis smlouvy o nájmu bytu na adrese B., Ú.. V rámci řízení o předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu správní orgán I. stupně prověřoval v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zda manželství se státním občanem ČR, jehož uzavřením se žalobce ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb., stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejítí platných právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání oprávnění k pobytu. Po celkovém posouzení veškerých relevantních důkazů a zejména skutečností uvedených v protokolech a výsledku šetření dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že jedním z hlavních záměrů účastníků řízení bylo účelové nastolení stavu tak, aby správní orgán I. stupně vydal cizinci povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně shledal, že žalobce uzavřel manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, vydal dne 23.9.2009 rozhodnutí, jímž cizinci žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zamítl.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že nemohl svým jednáním naplnit tu část ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., dle které se cizinec dopustí obcházení zákona, pokud jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Žalobce je manželem Š. E. a na základě tohoto bazálního faktu byl vystaven rodný list dítěte. Žalobce tak nemohl v žádném případě učinit účelový souhlas s otcovstvím dítěte tak, jak vyžaduje dikce ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Minimálně v této části je tedy rozhodnutí správního orgánu v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). K této námitce odvolací orgán konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění jeho rozhodnutí jasně vyplývá, že zamítl žádost o povolení k přechodnému pobytu z důvodu, že se účastník řízení dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství s paní Š. E., a nikoliv proto, že účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství k nezletilé N. K. Ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl úvahu, že oba účastníci řízení uvádí, že se brali 18.10.2008, přičemž paní Š. Eva byla v době svatby již 4 měsíce těhotná, jak sama do protokolu uvedla. Vzhledem k tomu, že se nezletilá N. K. narodila dne 31.1.2009, musela být minimálně v šestém měsíci těhotenství. Paní Š. E. dále uvedla, že se žalobcem se setkala jednou v lednu 2008 a pak v červenci 2008. Podle data narození dítěte a dle výpovědi paní Š. E. nemohlo dojít k početí dítěte ani v měsíci lednu 2008 ani v měsíci červenci 2008. Jiná data setkání paní Š. E. neuvedla. Podle úvahy správního orgánu I. stupně z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce není biologickým otcem dítěte. Z pohledu správního orgánu I. stupně je zcela patrné, že určení otcovství v případě žalobce je zcela účelové, neboť dle současných platných českých matričních dokladů je po uzavření manželství automaticky zapsán otec dítěte manžel, i když není biologický otec. Podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., policie žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že se žalobce dopustil obcházení zákona, neboť účelově uzavřel manželství s paní Š. E.

Žalobce v odvolání dále namítl, že správní orgán postupoval v hrubém rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, neboť neuplatňoval svojí pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem, nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu v jakém mu byla svěřena. Správní orgán totiž překročil své pravomoci, jestliže v odůvodnění rozhodnutí prezentuje své spekulace o tom, zda z hlediska uvedené frekvence setkání účastníků řízení mohlo či nemohlo být nezletilé dítě počato žalobcem. Nehledě na skutečnost, že správnímu orgánu pochopitelně nemůže být známo, jak dlouho přesně trvalo těhotenství účastnice řízení, zda se dítě narodilo předčasně či nikoliv atd., a tudíž jsou tyto spekulace věcně zcela nepodložené, správní orgán postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť v dané věci nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán opírá svá tvrzení o účelovém otcovství žalobce pouze a výhradně o své spekulace, aniž by tyto spekulace podložil relevantními důkazy. V této souvislosti je nutno zejména zdůraznit, že pochybnosti, byť by byly hypoteticky oprávněné, ohledně kvality manželského života či kvality vedení společné domácnosti, nedokazují ničeho ohledně paternity žalobce k nezletilému dítěti a jeho právu pobývat na území České republiky ve společné domácnosti se svým nezletilým dítětem. Správní orgán nedisponuje jediným relevantním důkazem, který by potvrzoval domněnky o údajné účelovosti otcovství žalobce, naopak ve spisovém materiálu jsou ve formě veřejné listiny či ve formě protokolu o vyjádření účastníků řízení založeny evidentní důkazy svědčící ve prospěch jeho otcovství. K těmto námitkám odvolací orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanoveními § 2 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť důležitou součástí odůvodnění je přesné rozvedení úvah, kterými se správní orgán řídil při hodnocení důkazů. Úvaha o účelovém prohlášení otcovství žalobce je pouze dodatkem závěru správního orgánu I. stupně, že žalobce s paní Š. E. uzavřeli účelově manželství. Odvolací orgán dále poukázal na protokol o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení sepsaný dne 23.07.2009, ve kterém na otázku „Jak často jste se po vašem seznámení scházeli?“, žalobce odpověděl: „Po našem seznámení odjela má manželka zpět do Česka, já jsem jí pak telefonoval, bylo to tak dvakrát týdně. Manželka za mnou pak přijela do Neapole, kde jsem tehdy bydlel, bylo to někdy ke konci zimy 2008. Tehdy jsem ji vyzvedl v Neapoli na nádraží, protože to tam neznala, a odvedl ji k sobě domů.“ Na otázku „V jakém měsíci těhotenství byla Vaše manželka v době svatby?“, žalobce uvedl: „Byla asi ve čtvrtém měsíci těhotenství.“ Na otázku „Kdy Vám poprvé Vaše manželka řekla, že je těhotná?“, žalobce uvedl „Řekla mi to do telefonu, bylo to někdy po našem druhém setkání. Přesně si to nepamatuji.“ Na otázku „Jak jste reagoval?“, odpověděl „Byl jsem šťastný, že se stanu otcem.“ Dne 28.7.2009 byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení, ve kterém na otázku „Jak často jste se po vašem seznámení scházeli?“, paní Š. E. uvedla „Spíše jsme si telefonovali, volal on mě. Sešli jsme se dvakrát, jednou v lednu 2008 a červenci 2008.“ Na otázku „V jakém měsíci těhotenství jste byla v době svatby?“, paní Š. E. odpověděla „Byla jsem 4 měsíce těhotná.“ Na otázku „Kdy jste poprvé sdělila Vašemu manželovi, že jste těhotná?“, paní Š. E. uvedla „Řekla jsem mu to v Nigérii, když isme se brali.“ Na otázku „Jak na to reagoval Váš manžel?“, paní Š. E. odpověděla „Chvilím nad tím přemýšlel, a pak řekl, že je to dobrý, že budeme mít dítě. Byl rád.“

Podle odvolacího orgánu bylo spisovým materiálem doloženo, že se účastníci řízení poznali v měsíci lednu 2008 a podruhé v životě se spolu setkali v červenci 2008. Dne 18.10.2009 spolu uzavřeli manželství v Nigérii. Dle tvrzení účastníků řízení byla v době svatby, tj. v měsíci 10/2008, paní Š. E. ve 4. měsíci těhotenství. Nezletilá N. K. se narodila 31.1.2009. Žalobce dle své výpovědi přicestoval poprvé na území České republiky dne 03.5.2009, tzn. že se účastníci řízení nestýkali cca 7 měsíců. Spisovým materiálem je současně prokázáno, že paní Š. E. dne 23.01.2008 podala žádost o vydání vysvědčení o právní

způsobilosti k uzavření manželství na Úřadě městského obvodu Ústí nad Labem za účelem uzavření sňatku ve Španělsku s panem C.K., nar. 06.07.1967, státní příslušnosti Nigérie. Dne 02.06.2008 podala na Úřadě městského obvodu Ústí nad Labem opět žádost o vydání vysvědčení o právní způsobilosti k uzavření manželství, ze které vyplývá, že měla v úmyslu uzavřít manželství v C. (Itálie) s panem C. C.N. státní příslušnosti Nigérie. Na základě výše uvedených skutečností odvolací orgán dovodil, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 3 správního řádu, neboť zjistil spolehlivě stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejenže je spisovým materiálem doloženo, že účastníci řízení účelově uzavřeli manželství, ale současně se odvolací správní orgán ztotožňuje s úvahami uvedenými v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že je patrné, že žalobce nemusí být biologickým otcem nezletilé N. K. a že byl vepsán do rodného listu nezletilé na základě uzavřeného manželství s paní Š. E.. Důvodem zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu v inkriminovaném řízení nicméně není účelově prohlášené otcovství k nezletilé N. K., ale skutečnost, že žalobce uzavřel manželství s občanem Evropské unie, paní Š. E., a to s cílem získat povolení k přechodnému pobytu.

K odvolací argumentaci žalobce, že případné pravomocné zamítnutí žádosti o přechodný pobyt a následné ukončení pobytu cizince na území ČR by mohlo způsobit nenapravitelný zásah do rodinného a soukromého života nejen cizince, ale zejména samotného nezletilého dítěte, českého státního občana, odvolací orgán poukázal na protokoly o výsledku účastníků správního řízení, kteří byli v rámci prováděného správního úkonu náležitě poučeni, že musí vypovídat pravdivě a nic nesmí nezamlčet. Následně podrobně citoval z výpovědí žalobce a E. Š. a uvedl, že uzavření manželství žalobce s paní Š. E. není nijak zpochybňováno. Správní orgány jsou však povinny se v rámci vedeného řízení zabývat veškerými zjištěnými skutečnostmi a důkazy, a to nejen tím, zda bylo uzavřeno manželství, ale i tím, zda v řízení nejsou zjištěny důvody pro nevydání povolení k přechodnému pobytu. Vyhodnocením protokolů o výsledku účastníků správního řízení byly prokázány zásadní nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného manželství. Odvolací orgán dospěl k přesvědčení, že manželství nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 94/1963, o rodině, v platném znění, ale jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu pro žalobce. Spisovým materiálem je prokázáno, že k uzavření manželství mezi účastníky řízení došlo za rozporuplných podmínek, které jsou zřejmé z protokolů o výsledku účastníků řízení. Odvolací orgán dále odkázal na Usnesení Rady (ES) ze dne 4.12.1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (97C 382/01), podle kterého se za účelové manželství považuje manželství uzavřené mezi státním příslušníkem členského státu Evropské unie nebo příslušníkem třetího státu s oprávněným pobytem na území členského státu Evropské unie a státním příslušníkem třetího státu, jehož jediným cílem je obejít právní předpisy o vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států a obdržet pro státního příslušníka třetího státu povolení k pobytu na území členského státu Evropské unie, tj. příslušné povolení k pobytu. Okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, jsou zejména skutečnosti, že manželské soužití se nedodržuje, manželé se nepodílejí přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství, manželé uvádějí rozporuplné osobní údaje, okolnosti prvního setkání nebo jiné důležité osobní údaje, které se jich týkají, manželé nemluví jazykem sobě srozumitelným.

Žalobce se v odvolání dovolával Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., která v čl. 8 výslovně zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Odvolací orgán však dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně shledal opodstatněné rozpory v jednotlivých vyjádřeních účastníků řízení, a současně se ztotožnil

i s relevantním názorem správního orgánu I. stupně, že se v předmětné věci jedná o účelové jednání žalobce. Uvedl, že podle článku 35 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.4.2004 mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoliv práva v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Odvolací orgán dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky je přiměřené z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života, neboť spisovým materiálem je doloženo, že žalobce uzavřel účelově manželství s paní Š. E., která sama uvedla, že v případě, že její manžel nezíská pobyt na území České republiky, se s ním rozvede a se svými dětmi zůstane v České republice a že on se o sebe postará. Odvolací orgán dále konstatoval, že respektuje odpovědnost, práva a povinnosti rodičů, stejně jako uznává právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. V souvislosti s tím však považoval za nutné uvést, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v článku 9 odst. 3, a v článku 10 odst. 2 též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné kontakty. Neudělením pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte.

Pokud jde o právo na respektování rodinného a soukromého života, přihlédl odvolací orgán k tomu, že čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V daném případě správní orgán I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítl v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., v zájmu morálky, neboť porušování platných právních norem ze strany cizince náleží do této kategorie předvídané Evropskou úmluvou; v tomto případě se jedná o účelové manželství uzavřené účastníky řízení.

V souvislosti s výše uvedeným odvolací orgán podotkl, že uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4.2004 č.j. 5 Azs 43/2003, z usnesení Ústavního soudu ze dne 9.6.2004 č.j. III ÚS 260/04, stejně jako z usnesení Ústavního soudu ze dne 12.7.2005 č.j. I. ÚS 38/04 vyplývá, že žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém území. Rozhodování o tom, komu bude povolen přechodný pobyt na území státu, přísluší pouze státu samotnému, který pro rozhodování také vytváří všechny příslušné mechanismy, včetně respektování svých mezinárodních závazků. Je proto zcela na místě, že při rozhodování o udělení práva přechodného pobytu je příslušnému orgánu dána možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu.

Po posouzení celého spisového materiálu odvolací orgán uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zamítl, neboť je spisovým materiálem prokázáno, že se žalobce dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., zejména tím, že účelově uzavřel manželství s paní Š. E..

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vytkl napadenému rozhodnutí a stejně tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávnou aplikaci ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dle mínění žalobce nepřezkoumatelné, neboť v něm kromě paušálního odkazu na výše zmíněné ustanovení 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., není uvedeno, z jakého důvodu v tomto ustanovení uvedeného byla jeho žádost zamítnuta. Zmíněné ustanovení lze aplikovat, pokud se cizinec dopustí obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, pokud a) účelově uzavřel manželství nebo b) jeho účelově učiněným prohlášením bylo určeno otcovství. Z rozhodnutí správního orgánu není zřejmé, z jakého důvodu správní orgán žádost žalobce vlastně zamítl, zda z důvodu, že účelově uzavřel manželství, nebo že jeho účelově učiněným prohlášením bylo určeno otcovství. Vzhledem k této vadě je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné a napadeným rozhodnutím tato vada prvoinstančního rozhodnutí zhojena nebyla.

Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v hrubém rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, neboť neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a v rozsahu, jakém mu byla svěřena. Správní orgán evidentně překročil svoje pravomoci, jestliže v odůvodnění rozhodnutí prezentoval své spekulace o tom, zda z hlediska frekvence setkání účastníků řízení mohlo či nemohlo být nezletilé dítě počato žalobcem. Žalobce na tomto místě zdůraznil, že je otcem nezletilé N. K., jeho jméno je uvedeno v rodném listě dítěte. Matkou dítěte je manželka žalobce. Správní orgán má primárně vycházet ze správního řádu, konkrétně z ustanovení § 53 odst. 3, dle kterého „listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány ..., jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal a není li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“ Vzhledem k dikci tohoto ustanovení má správní orgán v případě rodného listu jako veřejné listiny vycházet z jeho správnosti a nemá kompetenci ani právo hodnotit pravdivost jeho obsahu, neboť v případě veřejných listin se jejich správnost presumuje. Správní orgán však zcela nezákonně nepresumoval správnost veřejné listiny a naopak, aniž by k tomu měl kompetence, prezentoval své spekulace o tom, zda z hlediska uvedené frekvence setkání účastníků řízení mohlo či nemohlo být nezletilé dítě počato žalobcem, čímž zcela porušil ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu.

Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že mezi nejdůležitější mezinárodní dokumenty, se kterými se musí správní orgán při rozhodování vypořádat, patří Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která v čl. 8 výslovně zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Do výkonu tohoto práva nemůže státní orgán zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V této souvislosti žalobce poznamenal, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na ukončení pobytu cizince, a odkázal na aplikační praxi kompetentních správních orgánů plně korelující s mezinárodněprávními závazky České republiky, resp. relevantní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, ze které vyplývá, že pokud se cizincům - účastníkům řízení podaří dostatečně prokázat existenci trvalých rodinných vazeb k občanům České republiky včetně citové, resp. případné materiální

závislosti, je nutno tento stav považovat za důvod ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb., tedy za stav znemožňující nucené vycestování do země původu. Konkrétním důvodem je potom hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) zákona 326/1999 Sb., tedy možnost porušení mezinárodněprávních závazků České republiky, a to zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod.

Dalším neméně důležitým dokumentem z oblasti mezinárodního práva je dle žalobce Úmluva o právech dítěte, publikovaná pod č. 104/1991 jako Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí, která přiznává každému dítěti od narození právo znát své rodiče a právo na jejich péči. Podle čl. 8 tohoto dokumentu se smluvní státy také zavazují respektovat právo dítěte na zachování jeho rodinných svazků. Navíc dle čl. 9 smluvní státy zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte.

Žalobce s odkazem na výše uvedené nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, že rozhodnutí o zamítnutí žádostí žalobce o přechodný pobyt na území České republiky je přiměřené z hlediska dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Namítá, že odvolací orgán v napadeném rozhodnutí zcela účelově a v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu vytrhl z kontextu odpověď manželky žalobce na jednu z otázek, že v případě, že její manžel nezíská pobyt na území České republiky, se s ním rozvede a se svými dětmi zůstane v České republice a že on se o sebe postará. Takový závěr správního orgánu je dle mínění žalobce zcela vytržen z kontextu a je v hrubém rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť oba manželé se v protokolech o vyjádření účastníků řízení shodli v zásadních otázkách vzájemného soužití, seznámení a společného bydlení.

Žalobce zdůraznil, že je otcem nezletilé N. K. a manželem E. Š., a zcela nepopíratelně je tak rodinným příslušníkem občana Evropské Unie. V této souvislosti odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) C - 127/08 Metock and Other vs. Minister for Justice, Equality and Reform, kde ESD vyložil, že v případě, že občan třetího státu uzavřel sňatek s občanem některého státu EU, může se plně spoléhat na směrnici 2004/38/ES Evropského Parlamentu a Rady z 24. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat na území členských států. Tzn., že v případě, že by jako rodinnému příslušníku občana EU nebyl žalobci udělen pobyt na území ČR, znamenalo by to, že nemůže vykonávat své výše zmíněnou směrnicí zaručené základní právo na soukromý a rodinný život na území EU, kde žije se svým manželkou a dcerou. Správní orgán však zcela nezákonně žádost žalobce zamítl a dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale i jeho manželky a nezletilé dcery, posoudil zcela nezákonně.

Ředitelství služby cizinecké policie jako původní žalovaný navrhlo, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedlo, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a současně i z rozhodnutí odvolacího orgánu je zcela jasné, na základě čeho správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu. Učinil tak z toho důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky tím, že účelově uzavřel manželství s paní Š. E.. V rámci řízení o předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu správní orgán I. stupně prověřoval v souladu s ustanovením § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zda manželství se státním občanem ČR, jehož uzavřením se žalobce ve smyslu ustanovení § 15a zákona č. 326/1999 Sb., stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejít platných právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České

republiky a získání zde oprávnění k pobytu. Po celkovém objektivním posouzení veškerých relevantních důkazů dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že jedním z hlavních záměrů účastníků řízení bylo účelové nastolení stavu tak, aby správní orgán I. stupně vydal žalobci povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně ani odvolací orgán nezpochybňují rodný list nezletilé N. K., ale pouze ve svých rozhodnutích konstatovali své úvahy s ohledem na sepsané protokoly o výsledku, jež byly sepsány s účastníky řízení. Úvaha o účelovém prohlášení otcovství žalobce, jak ji uvádí správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, je pouze dodatkem jeho závěru, že žalobce s paní Š. E. uzavřeli účelově manželství. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán I. stupně zamítl žádost o povolení k přechodnému pobytu z toho důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství s paní Š. E., což je důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., a nikoliv proto, že účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství k nezletilé N. K.. Vzhledem k tomu, že se nezletilá N. K. narodila dne 31.01.2009, musela být manželka žalobce v době uzavření manželství se žalobcem (18.10.2008) minimálně v šestém měsíci těhotenství. Paní Š. E. dále uvedla, že se žalobcem se setkala jednou v lednu 2008 a pak v červenci 2008. Podle data narození dítěte a dle výpovědi paní Š. E. nemohlo v uvedených měsících dojít k početí dítěte a jiná data setkání paní Š. E. neuvedla. Podle úvahy správního orgánu I. stupně z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce není biologickým otcem dítěte. Z pohledu správního orgánu I. stupně je zcela patrné, že určení otcovství v případě účastníka řízení bylo zcela účelové, neboť dle současných platných českých matričních dokladů je po uzavření manželství automaticky zapsán otec dítěte manžel, i když není biologický otec.

Odvolací orgán odkázal na protokoly o výsledku účastníka správního řízení sepsané se žalobcem a paní Š. E., na základě kterých správní orgán I. stupně prokázal účelovost uzavřeného manželství, a uvedl, že se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, který shledal opodstatněné rozpory v jednotlivých výpovědích účastníků řízení. Vyhodnocením protokolů o výsledku účastníků správního řízení byly prokázány zásadní rozpory a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného manželství. Odvolací orgán proto dospěl k přesvědčení, že manželství nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy ve smyslu ustanovení § 1 a § 18 zákona č. 94/1963, o rodině, ale jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu pro žalobce. Spisovým materiálem bylo prokázáno, že k uzavření manželství mezi účastníky řízení došlo za rozporuplných podmínek, které jsou zřejmé z protokolů sepsaných s účastníky řízení.

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností ode dne 1.1.2011 přešla působnost ve věcech přechodného pobytu cizinců na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, soud od uvedeného data s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jednal jako se žalovaným (§ 69 s.ř.s.).

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě a odkázal na námitky uplatněné v žalobě, zejména pak na námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Doplnil, že v dalších rozhodnutích ze dne 16.11.2010 a 22.12.2010, která se týkala správního vyhoštění žalobce, správní orgán posoudil žalobce jako rodinného příslušníka občana EU. Z těchto rozhodnutí mj. vyplývá, že žalobci a E.Š. se narodilo další dítě. Právní zástupce žalobce soudu tato rozhodnutí při jednání předložil a navrhl, aby je soud provedl jako důkaz. Soud však tento návrh na doplnění dokazování zamítl, neboť předmětná rozhodnutí se týkají

zcela jiného řízení (o správním vyhoštění) a navíc byla vydána až po napadeném rozhodnutí, takže nebyla součástí skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.), ani nemohla tvořit závaznou správní praxi, k níž by byl správní orgán při vydání napadeného rozhodnutí povinen přihlížet.

Žalovaný se k ústnímu jednání soudu ve věci samé nedostavil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel

- a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území,
- b) je zařazen do informačního systému smluvních států, nebo
- c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,
- d) se bez vážného důvodu nedostaví k výslechu (§ 169 odst. 3), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Podle § 87e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., k důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Podle článku 35 věty první Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, členské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků.

Soud o věci uvážil takto:

Neopodstatněné jsou námitky žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, protože z něj není zřejmé, z jakého důvodu správní orgán žádost žalobce vlastně zamítl, zda z toho důvodu, že účelově uzavřel manželství, nebo že jeho účelově učiněným prohlášením bylo určeno otcovství, a že napadeným rozhodnutím nebyla tato vada prvoinstančního rozhodnutí zhojena. Dle náhledu soudu z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nade vší pochybnost vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu bylo právě účelové uzavření manželství s E. Š. Tuto skutečnost ve svém rozhodnutí opakovaně konstatoval již správní orgán I. stupně (viz str. 7 rozhodnutí: „Z výsledku dokazování je zřejmé, že Vaše manželství s paní E. Š. bylo uzavřeno s cílem obejít právní předpisy na úseku povolování vstupu a pobytu cizinců na území České republiky ...“, str. 8 rozhodnutí: „Jak je z výše uvedených výsledků dokazování zřejmé, Vaše manželství s paní E. Š. nebylo uzavřeno s motivací naplnění výše uvedené funkce manželství, ale jak je již uvedeno, bylo uzavřeno pouze s cílem získat povolení k přechodnému pobytu v České republice.“) a odvolací orgán ji pak v napadeném rozhodnutí rovněž opakovaně potvrdil na str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí, když výslovně a zcela jednoznačně konstatoval, že „Nícméně důvodem zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu v inkriminovaném řízení není účelově prohlášené otcovství k nezletilé N. K., ale skutečnost, že účastník řízení uzavřel manželství s občanem Evropské unie, paní Š. E., a to s cílem získat povolení k přechodnému pobytu.“

Vzhledem k výše uvedenému lze přisvědčit argumentaci žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě, že úvaha o účelovém prohlášení otcovství žalobce, jak ji uvádí správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, je pouze dodatkem jeho závěru, že žalobce s paní Š. E. uzavřeli účelově manželství. Soud k tomu dodává, že žalobce byl jako otec nezletilé K. do rodného listu zapsán nikoliv na základě určení jeho otcovství souhlasným prohlášením rodičů dle § 52 odst. 1 zákona o rodině, ale proto, že mu jakožto manželovi matky dítěte svědčila zákonná domněnka otcovství dle § 51 odst. 1 téhož zákona. Již z tohoto důvodu nepřichází určení otcovství k nezletilé K. v důsledku žalobcova účelově prohlášeného souhlasu jako důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c/ zákona č. 326/1999 Sb., vůbec v úvahu.

Neobstojí ani námitka, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, neboť neuplatňoval svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a v rozsahu, jakém mu byla svěřena, a že překročil svoje pravomoci, když v odůvodnění rozhodnutí prezentoval své spekulace o tom, zda z hlediska frekvence setkání účastníků řízení mohlo či nemohlo být nezletilé dítě počato žalobcem. Správní orgán nikterak nezpochybnil, že žalobce je manželem E.Š., což prokazuje jím předložený oddací list, ani to, že je formálně otcem nezletilé N.K., jak vyplývá z rodného listu jmenované. Na základě skutečností uvedených v účastnické výpovědi samotnou matkou nezletilé K. o datech jejích setkání se žalobcem a datu narození nezletilé K. však oprávněně dovodil, že žalobce nemůže být jejím *biologickým* otcem. Tato úvaha není žádnou spekulací, ale vychází z obecně známé délky trvání těhotenství a je nanejvýš logická. Pokud se E. Š., jak sama uvedla, se žalobcem poprvé setkala v lednu roku 2008 a podruhé až v červenci 2008, je zkrátka vyloučeno, aby žalobce byl biologickým otcem nezletilé K., která se narodila 31.1.2009.

S ohledem na skutečnost, že důvodem zamítnutí žalobcovy žádosti o povolení k přechodnému pobytu je obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení

k přechodnému pobytu na území, které spočívá v účelovém uzavření manželství s E. Š. (viz výše), jsou námitky, jimiž žalobce brojí proti zpochybnění jeho biologického otcovství k nezletilé K. správním orgánem, pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětné, neboť se netýkají vlastního důvodu, pro který byla žalobcova žádost zamítnuta.

Dle názahu soudu v projednávané věci nedošlo ani k porušení práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života, které je garantováno v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle druhého odstavce tohoto článku může státní orgán do výkonu tohoto práva zasáhnout v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. V projednávané věci správní orgány zamítly žádost žalobce v souladu se zákonem, neboť obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR, spočívající v účelovém uzavření manželství, je podle § 87e odst. 1 písm. c/ tohoto zákona č. 326/1999 Sb., důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Účelové uzavření manželství s E. Š., učiněné žalobcem ve snaze obejít zákon o pobytu cizinců, byť není přímo znemožněno zákonem o rodině, je bezpochyby činem nemorálním a nemravným.

V rozsudku Berrehab proti Nizozemí ze dne 21.6.1988, stížnost č. 10730/84, soud dovodil, že právo obsažené v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vztahuje pouze na *skutečné rodinné vazby*. K tomu, aby se mohl účinně dovolat práva na respektování soukromého a rodinného života na území ČR ve smyslu článku čl. 8 odst. 1 Úmluvy, by tedy žalobce musel prokázat, že se mezi ním a její manželkou jedná o dlouhodobý a intenzivní vztah, vzhledem k němuž je na území ČR natolik pevně integrován, že to vylučuje možnost jeho zpětné integrace v zemi původu. Takové rodinné vazby však žalobce v řízení před správním orgánem ničím neprokázal. Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na zásadní rozpory ve výpovědích žalobce a E. Š., které se týkají okolností jejich seznámení, vzájemné komunikace, financování cesty E. Š. do Nigérie či financování chodu společné domácnosti, jak byly podrobně popsány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 4 – 6). Nejen tyto správním orgánem zjištěné rozpory ve výpovědích žalobce a E. Š., které žalobce v podané žalobě ničím nezpochybnil a které vyvrací pravdivost jeho tvrzení, že „oba manželé se v protokolech o vyjádření účastníků řízení shodli v zásadních otázkách vzájemného soužití, seznámení a společného bydlení,“ ale i opakované žádosti žalobkyně o vydání vysvědčení o právní způsobilosti k uzavření manželství s jinými občany Nigérie z ledna a června 2008 prokazují, že účelem, který oba uzavřením manželství sledovali, rozhodně nebylo založení trvalého rodinného svazku, ale umožnit žalobci získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Soud k tomu na okraj dodává, že již s ohledem na zásadní jazykovou bariéru mezi žalobcem a E. Š., která, jak si správní orgán ověřil, nebyla v rozhodné době vůbec schopna komunikovat v angličtině, se tvrzení žalobce i E.Š. o jejich vzájemné komunikaci, tím spíše telefonické, nutně jeví jako zcela nevěrohodná.

Žalobce tedy v řízení před správním orgánem neprokázal existenci trvalých rodinných vazeb k občanům České republiky, a proto v jeho případě ani nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d/ zákona č. 326/1999 Sb., spočívající v možnosti porušení mezinárodních závazků České republiky plynoucích z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Z Úmluvy o právech dítěte, na kterou žalobce v obecné rovině poukazuje, nelze dovodit právo žalobce na udělení povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Tato úmluva, jak již vyplývá z jejího názvu, nezakládá žalobci samotnému žádná práva, na kterých by mohl být napadeným rozhodnutím zkrácen. Pokud jde o právo nezletilé K. na zachování jejích rodinných svazků a na péči rodičů, jeho realizace není podmíněna udělením povolení k přechodnému pobytu žalobci. Navíc, jak již bylo uvedeno shora, žalobce existenci skutečných rodinných vazeb k E. Š.(a tím ani k nezletilé K.) v řízení neprokázal. Negativní rozhodnutí o jeho žádosti o povolení přechodného pobytu žalobci nebrání v plnění rodičovských povinností ve vztahu k nezletilé K. Svou vyživovací povinnost vůči nezletilé může žalobce plnit i ze své vlasti, kde se s ní také může stýkat. Nezletilá nebude oddělena od svých rodičů proti jejich vůli (článek 9 odst. 1 této Úmluvy), neboť je jen na úvaze E. Š., zda se rozhodne i s dcerou následovat žalobce do jeho vlasti. Pokud tak neučiní (čemuž nasvědčuje i její prohlášení, že v případě, že její manžel nezíská pobyt na území České republiky, se s ním rozvede a se svými dětmi zůstane v České republice), zůstane nezletilá K. spolu s ní na území České republiky v souladu s její vůlí. V této souvislosti lze připomenout článek 10 odst. 1 a 2 Úmluvy o právech dítěte, který upravuje posuzování žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, který je smluvní stranou Úmluvy, a garantuje dítěti, jehož rodiče pobývají v různých státech, právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči.

Námítka, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt na území České republiky je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, je nedůvodná jednak proto, že žalobce v řízení existenci skutečných rodinných a soukromých vazeb neprokázal, a dále též proto, že přiměřenost negativního rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žadatele není v řízení o žádosti o přechodný pobyt kritériem, k němuž by měl správní orgán při rozhodování ve věci samé vždy přihlížet. Z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., plyne, že posuzování přiměřenosti zamítavého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a/ zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, což však nebyl případ žalobce.

Žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat ani práva volně se pohybovat na území členských států, které rodinným příslušníkům občanů Evropské Unie přiznává Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES. Podle článku 35 věty první citované Směrnice mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, *například účelových sňatků*. Za jedno z takových opatření, která Česká republika přijala, pak lze považovat i zákonem upravený postup policie spočívající v zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c/ zákona č. 326/1999 Sb., jestliže se žadatel (rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie) dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že účelově uzavřel manželství.

Lze shrnout, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když v návaznosti na zjištění, že žalobce účelově uzavřel manželství s E. Š. s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR, jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. c/ zákona č. 326/1999 Sb., zamítl, a nepochybil ani žalovaný, když napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. října 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková